

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

ΤΟΥ Ε. WEILL

Τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἦτο τελείως σκοτεινόν. Ἐπάνω εἰς τὰς εἰκόνας ποῦ ἦσαν κρεμασμένοι εἰς τὰς τοῖχους ἐβασίλευε βαθεῖα σιωπή.

Αἴφνης ἡ πόρτα ἔτριξεν ἑλαφρά. Μία μικρὴ χαρμάδα ἤνοιξε. Μὲ δισταγμὸν ἐγυρίστηκε τὸ κλειδί. Ἐπειτα πάλιν τελεία σιωπή. Μίαν στιγμὴν ἐφάνη ὅτι ἡ πόρτα θὰ ἔκλειε πάλιν, ἔπειτα ὅμως ἠνοιχθῆ περὶσσότερον.

Κάποιος ἐφαχούλευε κατὰ μῆκος τοῦ τοῖχου μέχρι τῆς θερμάστρας.

Ἡ σκιὰ διὰ μίαν στιγμὴν ἔμεινεν ἀκίνητος. Ἐπειτα ἐφάνη, ὅτι ἤθελε νὰ προχωρήσῃ. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅμως ἀντήχησεν μία φωνὴ ὀξεῖα:

— « Ἄν κάμης καὶ ἓνα μόνον βῆμα ἀκόμη θὰ πυροβολήσω..... »

Ἡ σκιὰ ἐφάνη, πρὸς στιγμὴν νὰ κλονίζεται, ἔπειτα ἔμεινεν ἀκίνητος. Πάλιν ἡ φωνή:

— « Ποιὸς εἶσαι ; . . . τι θέλεις ; ... »

Βαθεῖα σιωπή..... Δύο ὀφθαλμοὶ προξέειχον μέσα ἀπὸ τὸ σκότος, ἔλαμπον. Πληθύνον τοῦ παραθύρου θὰ ἔπρεπε νὰ κἀθεται ἐκεῖνος ποῦ ὠμίλησεν πρὸ ὀλίγου.

— « Λοιπὸν..... »

Πάλιν ἡ ψυχρὰ καὶ ἀδυσώπητος φωνὴ ποῦ ἐφαίνεται νὰ συλλαμβάνῃ σὰν μὲ σιδηρὰς λαβίδας.

Ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ εὗρίσκετο ἡ σκιὰ ἠκούσθη ἓνα ἑλαφρόν:

— « Δὲν ἐγνώριζα..... ὅτι θὰ ἦταν κα-

νεὶς εἰς τὸ σπῆτι... »

Προσέθεσε ἡ πρώτη φωνή:

— Αὐτὸ δὲν ἠθέλατε νὰ πῆτε ἀξιότιμε κύριε..... εἴχατε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διαρρήξετε νὰ ἀδιάσετε τὸ σπῆτι, ὄχι ;

Ἐφάνη ὅτι ἡ σκιὰ ἤθελε πάλιν νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιον ἤρχετο ἡ φωνή.

— « Μὴ κινήσαι, εἶπα, εἴχες ἀτυχίαν, φίλτατε..... Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔλθης ἀκριβῶς εἰς τὸ γραφεῖον μου. Ἐτσι! Καὶ τώρα θὰ συνομιλήσωμεν ὀλίγον καὶ ἂν ἐπιχειρήσης νὰ ἀλλάξῃς τὴν θέσιν σου, ἂν ἔστω καὶ ἐκ τοῦ μακρόθεν τολμήσης νὰ κινήθῃς, ἔ, γνώριζε τί σὲ περιμένει... »

Ἐνα αὐτοκίνητον διῆλθε ἀπὸ τὸν δρόμον καὶ διὰ μίαν στιγμὴν οἱ φακοὶ τοῦ ἐφώτισαν τὸ δωμάτιον. Ἡ σκιὰ εἰς τὸν τοῖχον δὲν ἦτο παρὰ ἓνας κακοντυμένος χαμάλης μὲ ἓνα κόκκινο μαντήλι εἰς τὴν λαιμὸν καὶ τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον εἶχε τὴν ἐκφρασὴν τῆς ἀγωνίας.

Μὲ ἀνοικμένα ἀπὸ τὸν τρόμον μάτια ἐκόταξε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τὴν ὁποίαν ἤρχετο ἡ φωνή.

Ἐκεῖ..... ἐκεῖ εἰς τὸ γραφεῖον ἐκάθητο ἓνας πολὺ κομπὸς φρεσκοξυριωμένος κύριος. Ἀκίνητος. Ἀμέσως ὅμως ἔγινε πάλιν σκοτάδι.

— « Πόθεν ἐγνώριζες, ὅτι κανεὶς δὲν εἶναι στὸ σπῆτι; ἀντήχησεν αὐστηρὰ ὅπως ἡ φωνὴ ἀνακρίτου. »

— « Ἦκουσα, ... ἤκουσα ποῦ ὁ θυροῦρὸς ἔλε-

γε εις κάποιον, ὅτι ὁ καμαριέρης τοῦ κυρίου κόμητος ἐπῆγε εἰς τὸ θέατρον.

— Ἀκριβῶς... ἔστειλα τὸν θαλαμηπόλον μου εἰς τὸ θέατρον. Καὶ σὺ; ἀπὸ ποῦ ἐμπῆκες; Δὲν σὲ εἶδεν ὁ θυρωρός;

Καμμιά ἀπάντησις.

— Λοιπὸν...

— Ἐπερίμενε ἕως ὅτου ἐπῆγε εἰς τὸ σπῆτι του... ἔπειτα ἀνέβηκα τὴν σκάλαν, κανεῖς δὲν μὲ εἶδεν..... καὶ ἐδῶ ἐμπῆκα εὐκόλως.

— Ὁ εἶσαι μάστορας εἰς τὸ ἐπάγγελμά σου, ἀντήχησε εἰρωνικὰ ἢ φωνὴ τοῦ κόμητος. Μήπως ἔχεις κανένα ὄπλον μαζὺ σου μαχαίρι;.

— Ὅχι, ἀληθινὰ, ὄχι;.

— Ἄν ψεύδεσαι...

— Τίποτα δὲν ἔχω....

— Καλὰ, ἐξ ἄλλου δὲν θὰ σοῦ ἐχρησίμευε καὶ εἰς τίποτε. Καὶ τώρα θὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν νὰ τηλεφωνήσῃς διὰ λογαριασμὸν μου νὰ ξένη μου..... αὐτοῦ εἰς τὸ τραπέζι, κοντὰ σου εἶναι τὸ τηλέφωνον.

Ἡ σκιὰ δὲν ἐκινήθη.

— Σοῦ εἶπα νὰ καλέσῃς εἰς τὸ τηλέφωνον δὲν ἐκατάλαβες; ἢ πρέπει νὰ γίνω σαφέστερος;

Ἡ σκιὰ ἐκινήθη δύο βήματα πρὸς τὰ δεξιά. Ἐπειτα ἐκτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου.

— Ἐτσι βλέπω, ὅτι μπορῶ νὰ σὲ μεταχειρισθῶ. Κάλεσε τὸ δέκατον ἀστυνομικὸν τμήμα... εἶναι ἐδῶ πλησίον...

Ἡ σκιὰ ἔκαμε μίαν ἀπότομον κίνησιν.

— Τί δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς;

Ἄλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ καλὸς μας ἐπανέλαβε εὐπειθῶς, ὅτι τοῦ εἶπεν ὁ κόμης. — Δέκατον ἀστυνομικὸν τμήμα....

Πάλιν ἀντήχησε ἡ φωνὴ ἀπὸ τὸ γραφεῖον

— Θὰ πῆς, ὅτι ὁ κόμης Χενκοχόβεν παρακαλεῖ νὰ ἀποσταλοῦν ἀμέσως δύο ἀστυφύλακες εἰς τὸ σπῆτι, εἰ δυνατὰν μὲ χειροπέδας.... Ἐνας διαρρήκτης εἰσέδυσεν.... Ὁ Διευθυντὴς τοῦ τμήματος μὲ γνωρίζει... ἡ-ξέυρει δὲ καὶ ποῦ κατοικῶ.

Ἄλλὰ τότε ἐφώναξεν ὁ χαμάλης: «Σκύλε, σὺ σκύλε γιατί μὲ κάνεις ἔτσι;

Καὶ ἡ φωνή: «Τί; ἔχεις καὶ ἐπιθυμίαν σὺ..... σὺ ἐμπρὸς εἰς τὸ τηλέφωνον...!

Βραδέως ἐπανελήφθησαν αἱ λέξεις ποῦ

εἶπεν ὁ κόμης εἰς τὸν πομπὸν τοῦ τηλεφώνου. Ὁ χαμάλης ἔσφιγγε τοὺς γρόνθους τοῦ ἤθελε νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ βασιανοστοῦ του, ἀλλὰ ὁ φόβος τοῦ ὄπλου τὸ ἠμπόδιζε.

Ἄλλὰ εἶχεν ὁ ἴδιος καλέσῃ τὴν ἀστυνομίαν, εἶχεν ὁ ἴδιος ἀνοίξει τὸν τάφον του.. Τοῦ ἤλθεν νὰ πέσῃ εἰς τὰ γόνατα καὶ νὰ παρακαλέσῃ. . . νὰ παρακαλέσῃ ἐκεῖνον ποῦ ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖον νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερον νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τρέξῃ ἔξω σὰν ἕνα ζῶον ποῦ τὸ εἶχαν δειρεὶ πολλὸ, ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος τὸ ἀφήκαν ἐλεύθερον . . . ἀλλὰ ἦτο ἀργά..... πάρα πολλὸ ἀργά.....

Φωναὶ ἠκούσθησαν εἰς τὸν προθάλαμον βήματα ἤρχοντο πρὸς τὸ μέρος ὅπου αὐτοὶ εὐρίσκοντο..... Ἡκούσθη ὁ κρότος κτυπωμένων σπαθιδῶν. Ἐπειτα εἰσῆλθον δύο ἀστυφύλακες καὶ ἕνας κύριος μὲ πολιτικά.

— Ποῦ εἶναι ὁ διαρρήκτης κύριε κόμης;

— Ἀκριβῶς ἀριστερὰ σας κύριε ἀστυνομικὲ Διευθυντὰ, ἀντήχησεν.

— Τὰ χέρια ψηλὰ, ἐφώναξεν ὁ Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ἀφοῦ ἤναψε τὸ φῶς. Μηχανικῶς ὑπήκουσεν ὁ χαμάλης.

Καὶ ἀμέσως τοῦ ἐπέρασαν τὰς χειροπέδας. Ὁ κύριος μὲ τὰ πολιτικά ἐν τῷ μεταξὺ διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον, ἔκαμε μίαν βαθεῖαν ὑπόκλισιν.....

Ὁ διαρρήκτης ἐκοίταξε πρὸς τὰ ἐκεῖ..... Ὅχι... Ὅχι... τί εἶναι αὐτό;.....

Ἐκεῖ ἐκάθητο..... εἰς μίαν καρέκλα μὲ καρέλια..... ὁ ἄνθρωπος πρὸ τοῦ ὁποῖου εἶχε τόσον φόβον..... Εἶχε τοὺς βραχιόνάς του κρεμασμένους..... παραλύτους..... Δὲν εἶχε κανένα πιστόλι μπροστὰ του..... κανένα ὄπλον.....

— Σᾶς συγγάριω διὰ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνευματὸς σας κύριε κόμης, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντής...

— Ναί.... ἤμουν μόνος μου.... οἱ ὄπηρεται ἔλειπον.... Ἄλλὰ τὸν ἠνάγκασα νὰ σᾶς καλέσῃ ἂν καὶ ἐδῶ καὶ τρεῖς χρόνια δὲν μπορῶ πλέον νὰ κινήθῶ...

Μία τρομερὰ λάμψις διῆλθεν ἀπὸ τὰ ψυχρὰ μάτια τοῦ παραλύτου....

Ἀμέσως κατόπιν οἱ ἀστυφύλακες παρέλαβον τὸν ἀτυχή διαρρήκτην κατὰπληκτον τὸν ἔσπρωξαν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον καί...

ΤΕΛΟΣ